

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 9To/30/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8714010058
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 12. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Farkaš
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2015:8714010058.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Farkaša a sudcov Mgr. Iva Maruščáka a JUDr. Jaroslava Bugela na verejnom zasadnutí konanom dňa 10.12.2015, trestnej veci obžalovaného G.. P. Y., pre prečin porušovania ochrany rastlín a živočíchov podľa § 305 ods. 1 písm. c/, ods. 4 písm. c/ Tr. zák., o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Poprad sp. zn. 4T/14/2014 zo dňa 30.4.2015 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. z a m i e t a odvolanie obžalovaného G.. P. Y..

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa uznal obžalovaného G.. P. Y. vinným zo spáchania prečinu porušovania ochrany rastlín a živočíchov podľa § 305 ods. 1 písm. c/, ods. 4 písm. c/ Tr. zák., na tom skutkovom základe, že

ako vedúci lesnej správy v obchodnej spoločnosti P., ktorej obchodný podiel je vo výlučnom vlastníctve Mesta Spišská Belá, na pozemku parcelné číslo KN-C XXX/X zapísanom na liste vlastníctva č. 402 vedenom Správou katastra Poprad, vo vlastníctve Mesta Spišská Belá, nachádzajúcom sa v katastrálnom území obce Tatranská Lomnica, kde v zmysle zákona č. 543/2002 Z. z. o ochrane prírody a krajiny v znení neskorších predpisov platí III. stupeň územnej ochrany, v rozpore s ustanovením § 47 ods. 3, ods. 8 zákona č. 543/2002 Z. z. o ochrane prírody a krajiny v znení neskorších predpisov nechal v priebehu mesiacov október 2012 a november 2012 bez povolenia príslušného orgánu v tom čase Obvodného úradu životného prostredia v Poprade vyrúbať U. W. ako zhotoviteľom v zmysle zmluvy o dielo č. 02/2012 zo dňa 15.12.2011 najmenej 24 zdravých stromov a 11 čiastočne poškodených stromov smreka obyčajného /Picea abies/, čím spôsobil Slovenskej republike v zastúpení v tom čase Obvodným úradom životného prostredia v Poprade, v súčasnosti Okresným úradom Poprad, Partizánska č. 690/87, Poprad, ekologickú škodu vo výške najmenej 80.741,- eur.

Za to mu súd uložil podľa § 305 ods. 4 Tr. zák., § 38 ods. 2 Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere jedného roka.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. mu súd výkon trestu podmienene odložil.

Podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. mu súd určil skúšobnú dobu v trvaní jedného roka.

Podľa § 288 ods. 1 Tr. por. súd poškodeného E., s nárokom na náhradu škody odkázal na občianske súdne konanie.

Proti tomuto rozsudku, po jeho vyhlásení, odôvodnení a poučení o opravnom prostriedku podal obžalovaný ihneď priamo do zápisnice o hlavnom pojednávaní odvolanie, ktoré následne prostredníctvom obhajcu písomne odôvodnil. Uviedol, že dôkazy, či už v prípravnom konaní (až

na jeho podnet bola zabezpečená riadna dokumentácia vyrúbaných stromov, ktorých počet ani dokumentácia nebola zo strany orgánov činných v trestnom konaní riadne zabezpečená) alebo na hlavnom pojednávaní nepreukázali jednoznačne, aby došlo k spáchaniu skutku, ktorý sa mu kladie za vinu. Odborníci vypočítali v predmetnej veci, hlavne svedkyňa S., jednoznačne potvrdili, že išlo o výrub poškodených stromov, čo potvrdila aj oznamovateľka I. s tým, že uviedla, že v súčasnosti na uvedenom mieste zostali už len zdravé stromy. Opäť dal do pozornosti znenie ustanovenia § 47 ods. 4 písm. c/ zák. č. 543/2002 o ochrane prírody a krajiny v znení neskorších právnych predpisov, kde je uvedené, že v takýchto prípadoch sa nevyžaduje súhlas na výrub stromov a to v spojení so znením ustanovenia § 17 ods. 8 vyhlášky č. 24/2003 Z. z., ktorou sa vykonáva už citovaný zákon, kde je definované, čo je možné chápať pod bezprostredným ohrozením zdravia alebo života človeka alebo značnej škody na majetku a rozumie sa tým stav bezprostredného ohrozenia, ktorý je vyvolaný najmä, ak ide o úder blesku, povodeň, zemetrasenie, smršť, zosuv pôdy a eróziu ako aj o suché a odumreté stromy nachádzajúce sa na miestach, kde môžu ohroziť zdravie alebo život človeka alebo spôsobiť značnú škodu na majetku. To, že išlo o odumreté stromy, bolo preukázané a tieto sa nachádzali na miestach, kde mohli ohroziť zdravie alebo život človeka, a to bolo tiež preukázané.

Obžalovaný poukázal aj na ustanovenie § 10 ods. 2 Tr. zák., kde je definované, kedy je možné považovať skutok kladený za vinu páchatelovi za prečin, pričom podľa jeho úvahy v tomto prípade o prečin nejde. V tejto súvislosti poukázal na vyčíslenie spoločenskej hodnoty vyrúbaných stromov zo strany štátnej ochrany prírody. Ide podľa neho o úplne laické a neodborné vyčíslenie počtu stromov po zadokumentovaní za prítomnosti obžalovaného na mieste, kde on sám upresňoval, o ktoré stromy išlo a to s odstupom viac ako pol roka, kedy malo dôjsť k výrubu stromov a samotná svedkyňa G.. N. uviedla, že podľa pňa sa nedá určiť škoda. Aj napriek tomu, že k výške a výpočtu škody sa vyjadril aj odborník G.. K., vyčíslenie spoločenskej hodnoty zo dňa 10.7.2011 sa bralo ako výška škody, ktorá mala byť činom spôsobená.

Obžalovaný je vysokoškolsky vzdelaný odborník, absolvent Vysokej školy lesníckej a drevárskej vo Zvolene, dlhoročný pracovník na úseku lesného hospodárstva, milovník prírody, nemal najmenší dôvod, aby konal v rozpore so zákonom pri tomto výrube stromov. Na základe týchto skutočností má jednoznačne za to, že žiadnym spôsobom nebola naplnená skutková podstata prečinu, ktorý sa mu kladie za vinu, s čím sa ani súd prvého stupňa pri rozhodovaní nevysporiadal.

Preto navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok v zmysle ustanovenia § 321 ods. 1 písm. b/ Tr. por. zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, resp. aby v zmysle § 322 ods. 3 Tr. por. rozhodol sám a to tak, že obžalovaného Ing. P. Y. spod obžaloby oslobodí v plnom rozsahu v zmysle § 285 písm. a/, b/ Tr. por.

Na základe podaného odvolania preskúmal krajský súd napadnutý rozsudok v intenciách ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. por., podľa ktorého, ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa 371 ods. 1 Tr. por., pričom dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

V konaní pred súdom prvého stupňa bolo v danom prípade vykonané dokazovanie v takom rozsahu, ako to ustanovenie § 2 ods. 10 Tr. por. vyžaduje. Bolo teda postupované tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie. Vykonané dôkazy okresný súd vyhodnotil spôsobom uvedeným v ustanovení § 2 ods. 12 Tr. por. a takým postupom dospel k správnym skutkovým aj právnym záverom.

V dôvodoch svojho rozhodnutia súd prvého stupňa podrobne a konkrétne rozpísal, ktoré dôkazy v predmetnej veci vykonal, ktoré skutočnosti z jednotlivých vykonaných dôkazov vyplývali, uviedol, o ktoré konkrétne dôkazy svoje skutkové závery oprel, prečo obrane obžalovaného neuveril ako aj výpovediam svedkov, ktorí svoje výpovede ako v prípravnom konaní tak na hlavnom pojednávaní nezmenili a vypovedali v jeho prospech, a prečo týmto výpovediam neuveril.

Dôvody napadnutého rozsudku považuje krajský súd za vecne správne, úplné a logicky odôvodnené, a preto na ne v podrobnostiach aj poukazuje.

Správne bolo súdom prvého stupňa ustálené, kto je vlastníkom parcely, na ktorej bol vykonaný výrub dreviny, kto mal v tom čase, ale aj v súčasnosti v prenájme tieto parcely, taktiež na podklade akého právneho vzťahu došlo k výrubu samotných stromov, kto tento výrub stromov vykonal, na či pokyn, a v akom rozsahu.

Aj podľa názoru krajského súdu, vzhľadom na obsah vykonaných dôkazov je možné ustáliť, že skutok tak, ako je uvedený vo výrokovej časti napadnutého rozsudku, sa stal a že tento spáchal obžalovaný, a to aj napriek tomu, že jeho spáchanie vo svojej výpovedi ako v prípravnom tak aj na hlavnom pojednávaní poprel a svedkovia U. W., G. G. S. a U. N., vrátane svedka F. U. vo svojich výpovediach vypovedali v prospech obžalovaného. Uviedli, ako to tvrdil obžalovaný, že k výrubu predmetnej dreviny došlo jednoznačne z dôvodu, že išlo o stromy, ktoré ohrozovali ľudí pohybujúcich sa po poraste ako aj mimo vyznačených chodníkov, alebo hrozilo, že by kôrovcom čerstvo napadnuté stromy ohrozili ďalšie zdravé stromy. Z tohto dôvodu z poverenia obžalovaného tieto stromy boli označené na výrub G. S., a s častí aj na pokyn samotného obžalovaného, či svedka U. N..

Bolo riadne a bez pochybností preukázané, že pokyn na realizáciu výrubu stromov, ktorú vykonal U. W., dal obžalovaný, pričom sám potvrdil, že povolenie na výrub stromov nebolo vydané, ani o neho nepožiadali, nakoľko to nepovažoval za potrebné a za postačujúce považoval ohlásenie výrubu stromov X. S. kotlina, n.o. (ďalej len „ sanatórium „) ešte z roku 2010 a to konkrétne na základe žiadosti zo dňa 7.4.2010 Spoločenstva vlastníkov bytov a nebytových priestorov bytového domu č. 67 Vysoké Tatry - Tatranská kotlina 67, ktorú adresovali sanatóriu, ktoré v nadväznosti na to podalo dňa 5.5.2010 vtedy ešte Obvodnému úradu životného prostredia v Poprade (dnes Okresný úrad Poprad) tzv. ohlásenie výrubu mŕtvych stromov v Tatranskej kotline, pričom navrhli vyrúbať 14 smrekov, výrub mal realizovať Mestský podnik Spišská Belá, keďže vlastníkom pozemku je Mesto Spišská Belá. Čiže k predmetnému ohláseniu došlo prakticky dva a pol roka pred samotným výrubom, čo samozrejme zasadne spochybňuje obranu obžalovaného o bezprostrednom ohrození zdravia, života človeka, či k bezprostrednej hrozbe vzniku značnej škody.

Obrana obžalovaného je spochybňovaná, aj podľa názoru krajského súdu, výpoveďou Y. I., na podnet ktorej došlo k bližšiemu zisťovaniu, v akom rozsahu a k výrubu akej dreviny došlo na uvedenom mieste. Najsamprv približne mesiac po samotnom výrube svedkom D. X., následne cca 7 mesiacov po výrube aj v prítomnosti vyšetrovateľa a samotného obžalovaného, kde bol ustálený počet vyrúbaných stromov podľa počtu pňov v počte 35 kusov.

Súčasne boli vyvrátené tvrdenia obžalovaného, že výrub bol v drvivej väčšine realizovaný len na suchých a čiastočne poškodených stromoch, keďže svedkovia D. X. a v nadväznosti nato svedkyňa G. O. N., ustálila podľa fotodokumentácie maximálne cca 11 poškodených drevín z celkového počtu 35 vyrúbaných stromov v čase od 30.10.2012 do 12.11.2012. a to aj napriek vyjadreniu menovanej a G. K., že so samotných pňov vyrúbaného stromu nie je možné jednoznačne určiť, či strom bol v kalamitnom stave, alebo nie. Túto skutočnosť súd zohľadnil pri ustálení výšky spoločenskej hodnoty vyrúbaných stromov. Mal pritom na zreteli práve vyjadrenie G. N., podľa ktorej 11 stromov javilo známky poškodenia, preto došlo k zníženiu celkovej spoločenskej hodnoty týchto stromov. Časť stromov bolo dokonca vyrúbaných na miestach uvedených parciel, mimo priestoru, kde sa nachádzajú budovy či chodník, kde by sa mohli potencionálne zdržiavať ľudia, resp. by mohol byť ohrozený ich majetok.

Ako vyplýva z výpovedí G. G. Q., ako aj G. O. N., podľa vyhlášky č. 24/2003 Z. z., ktorou sa vykonáva zákon č. 543/2002 Z.z. o ochrane prírody a krajiny v znení neskorších právnych predpisov, pri opätovnom meraní pňov vyrúbaných stromov bola riadne aj ustálená ich spoločenská hodnota v celkovej sume 80.741,- eur.

Súd prvého stupňa z vykonaného dokazovania opodstatnene ustálil, že v čase, kedy došlo k výrubu predmetnej dreviny, nebolo preukázané na danom mieste, aby táto drevina mala charakter kalamitného dreva, ktoré by bezprostredne ohrozovalo život, zdravie a majetok ľudí, ktorú by bolo potrebné neodkladne odstrániť bez povolenia orgánu životného prostredia, a to ešte pred vydaním takéhoto povolenia na základe žiadosti vlastníka.

Tieto úvahy potvrdzujú aj samotné ohlásenia výrubu stromov sanatóriom, teda nájomcu a užívateľa predmetných parciel, Obvodnému úradu životného prostredia v Poprade (dnes Okresný úrad Poprad) v roku 2012 a to zo dní 20.06.2012 a 13.09.2012, teda len cca mesiac a pol pred samotným výrubom, kedy bola ohlásená nevyhnutnosť výrubu celkovo len piatich stromov a výrub mal byť realizovaný svojpomocne. Napokon svedok U. N. potvrdil, ako vedúci pracovník odbytu podniku, že časť vyrúbaného dreva bola riadne spracovaná a odpredaná, zostávajúca časť už poškodená, použitá ako palivové drevo.

Správne preto súd prvého stupňa konštatoval, že týmto konaním obžalovaný porušil záujem na ochrane chránených rastlín pred narušovaním ekologickej rovnováhy a to tým spôsobom, že nechal vyrúbať stromy v poraste ihličnatých drevín a týmto konaním spôsobil značnú škodu. Ako vedúci pracovník vlastníka pozemku konal v rozpore s ustanovením § 47 ods. 2, 3, 8 zák. č. 543/2002 Z. z. v znení neskorších právnych predpisov, keďže o dreviny nachádzajúce sa na pozemku bol povinný sa starať, ošetrovať a udržiavať a pokiaľ aj mal dôvod a záujem tieto dreviny odstrániť, bol povinný si na túto činnosť vyžiadať súhlas od orgánu na ochranu prírody, pretože na jeho činnosť sa nevzťahovalo ustanovenie § 47 ods. 4 písm. d/ citovaného zákona, ktoré upravuje prípady, pri ktorých súhlas na výrub dreviny sa nevyžaduje a to okrem iného aj pri bezprostrednom ohrození zdravia alebo života človeka alebo pri bezprostrednej hrozbe vzniku značnej škody na majetku.

Konanie obžalovaného preto bolo v rozpore s § 47 ods. 3, ods. 7, 8 zák. č. 543/2002 v znení neskorších právnych predpisov, pričom neboli preukázané žiadne okolnosti, ktoré by mu bránili včas zabezpečiť súhlas príslušného orgánu ochrany prírody a činnosť realizovať v čase na to najvhodnejšom, teda v jeseni.

V nadväznosti na argumentáciu obhajoby, že obžalovaný je vysokoškolsky vzdelaným odborníkom v danom odbore, teda Vysokej školy lesníckej a drevárskej vo Zvolene, je dlhoročným pracovníkom na úseku lesného hospodárstva, len dopĺňa úvahy súdu, v rámci ktorých bolo konštatované, že obžalovaný konal vedome a úmyselne, ak na jeho pokyn bol uskutočnený spôsobom popísaným v skutku rozsudku výrub stromov.

Z ustanovenia § 47 ods. 6 zák. č. 543/2002 o ochrane prírody a krajiny v znení neskorších právnych predpisov predsa vyplýva povinnosť pre toho, kto z dôvodov uvedených, okrem iného aj v ods. 4 písm. d/, drevinu vyrúbal, a teda z dôvodu bezprostredného ohrozenia zdravia alebo života človeka, alebo pri bezprostrednej hrozbe vzniku značnej škody na majetku, túto skutočnosť písomne oznámiť a zároveň preukázať splnenie podmienok na výrub drevín orgánu ochrany prírody najneskôr do piatich pracovných dní od uskutočnenia výrubu.

Ako je zrejmé obžalovaný si ani túto povinnosť nesplnil, keďže nepovažoval za potrebné oznámiť, že k výrubu dreviny vôbec dôjde, a aj napriek tomu, že ak ustálil, že ide o stav, kedy malo dochádzať k bezprostrednému ohrozeniu zdravia, či života človeka, či k bezprostrednej hrozbe vzniku značnej škody, neoznámil ani štátnemu orgánu, že k takémuto výrubu došlo, aby skutočnosť ním ustálenú bolo možné riadne a kompetentne posúdiť. Pričom sám priznal, že nechal vyrúbať aj stromy, ktoré boli ešte iba napadnuté kôrovcom a hrozilo, že týmto budú napadnuté aj ďalšie stromy. Táto skutočnosť teda obžalovanému, vzhľadom na jeho dlhoročné skúsenosti s prácou pri správe lesných porastov, určite musela byť známa, čo len potvrdzuje jeho benevolentný prístup k dodržiavaniu všeobecne záväzných právnych predpisov na úseku ochrany a prírody. Tento záver dopĺňajú súdom prvého stupňa uvedené porušenia všeobecne záväzných právnych predpisov obžalovaným na úseku lesného hospodárstva, za ktoré bol v minulosti aj sankcionovaný.

Správne zistenému skutkovému stavu zodpovedá aj správna právna kvalifikácia, ktorú takisto súd prvého stupňa náležitým spôsobom odôvodnil.

S poukazom na skutočnosť, že škoda bola ustálená v sume nad hranicu 26.600,- eur, preto konanie obžalovaného posúdil ako prečin porušovania ochrany rastlín a živočíchov podľa § 305 ods. 1 písm. c/, ods. 4 písm. c/ Tr. zák.

Pochybenie, ktoré by bolo nevyhnutné naprávať, nezistil krajský súd ani pri výroku o treste.

Pri rozhodovaní o treste súd prvého stupňa vychádzal zo zásad pre ukládanie trestu uvedených v ustanovení § 34 Tr. zák. Pri určovaní druhu a výmery trestu v zmysle § 34 ods. 4 Tr. zák. prihliadal aj na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť nápravy.

Pri ukladaní trestu prvostupňový súd postupoval podľa § 38 ods. 2 Tr. zák., a teda nezistil žiadne poľahčujúce ani príťažujúce okolnosti. Tu je však potrebné poukázať na pochybenie súdu prvého stupňa, ktorý ak pri posudzovaní osoby páchatel'a zistil, že tento síce v minulosti bol súdne trestaný, ale ešte v rokoch 1976, resp. 1978 a v súčasnosti sa na neho hľadá, ako keby odsúdený nebol, tak v danom prípade u osoby obžalovaného mal byť ustálená poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. j/ Tr. zák., a teda že pred spáchaním predmetného trestného činu obžalovaný viedol riadny život, keďže aj z odpisu registra priestupkov je zrejmé, že tie to sú spojené len so záznamami z protiprávneho konania na úseku dopravy.

Vzhľadom na uložený trest obžalovanému súdom prvého stupňa, jeho druh a výmeru, a skutočnosť, že aj pri prihliadnutí súdom podľa 38 ods. 2 Tr. zákona na spomínanú poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j / Tr. zákona, by táto nevedla k inému záveru o druhu a výmere trestu, sa preto náprava tohto pochybenia javí ako neopodstatnená.

K výroku prvostupňového súdu, ktorým podľa § 288 ods. 1 Tr. por. poškodeného E. úrad F. s nárokom na náhradu škody odkázal na občianske súdne konanie, krajský súd uvádza nasledovné.

Je pravdou, že suma 80.741,- eur je pod označením spoločenská škoda súčasťou popisu skutku uvedeného vo výroku napadnutého rozsudku, ktorým bol obžalovaný uznaný vinným. Z obsahu vykonaného dokazovania je však zrejmé, že táto suma nie je škodou, ale že ide o spoločenskú hodnotu vyrúbaných stromov, ktorá určuje rozsah trestného činu ako zákonného znaku prečinu porušovania ochrany rastlín a živočíchov podľa § 305 ods. 1 Tr. zákona. Ako je zrejmé z ustanovenia § 305 ods. 1 Tr. zákona, zákonným znakom uvedeného prečinu je spáchanie činu vo väčšom rozsahu, ale nie spôsobenie škody. Pritom zjavne nejde o pojmy totožné, pretože rozsah činu bude zhrňať nielen majetkovú škodu a ekologickú ujmu, ale aj iné ujmy, napríklad kultúrnu a biologickú hodnotu.

Vychádzajúc z ustanovenia § 95 ods. 1, ods. 3 písm. a/ zákona č. 543/2002 Z.z. o ochrane prírody a krajiny v znení neskorších právnych predpisov spoločenská hodnota chránených rastlín, chránených živočíchov, drevín, biotopov európskeho významu a biotopov národného významu sa uplatňuje najmä pri posudzovaní závažnosti konania spočívajúceho v nepovolenom nakladaní s nimi a pri vyčíslení takto vzniknutej ujmy, určenia výšky prospechu, hodnoty veci a rozsahu činu. Spoločenská hodnota vyjadruje najmä ich biologickú, ekologickú a kultúrnu hodnotu, ktorá sa určuje s prihliadnutím na ich vzácnosť, ohrozenosť a plnenie mimoprodukčných funkcií.

Ak by aj vyčíslená spoločenská hodnota bola v tomto prípade totožnou s výškou spôsobenej škody, tak priznaniu jej náhrady bráni zákonná prekážka. Tá spočíva v tom, že súd (nielen v trestnom, ale ani v občianskom súdnom konaní, či inom konaní) nie je oprávnený o takejto náhrade rozhodnúť.

Spôsob náhrady a orgán, ktorý je oprávnený o náhrade rozhodnúť, je upravený v osobitnom predpise a to zák. č. 543/2002 Z.z. o ochrane prírody a krajiny. Z ustanovenia § 48 ods. 1 citovaného zákona vyplýva, že ak nemožno uložiť náhradnú výsadbu, orgán ochrany prírody uloží finančnú náhradu do výšky spoločenskej hodnoty dreviny, pričom tento orgán uloží povinnosť zaplatiť finančnú náhradu aj tomu, kto vyrúbal dreviny bez súhlasu.

Podľa § 64 ods. 1 citovaného zákona však orgánom ochrany prírody nie je súd, ale je ním Ministerstvo životného prostredia SR, Slovenská inšpekcia životného prostredia, okresný úrad v sídle kraja, okresný úrad a obec.

Súd prvého stupňa teda nebol oprávnený o takejto náhrade rozhodnúť. Preto správne nemal rozhodnúť ani výrokom, ktorým poškodenú X.D. odkázal postupom podľa § 288 ods. 1 Tr. por. s uvedeným nárokom na občianske súdne konanie. Tento výrok, však nemá pre postavenie obžalovaného, ako aj poškodenej Slovenskej republiky podstatný význam, preto len z tohto dôvodu krajský súd uvádzaný výrok nezrušil.

Nezistiac dôvody pre zmenu ktoréhokoľvek z výrokov rozsudku v prospech obžalovaného krajský súd jeho odvolanie v zmysle § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietol.
jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.